

POD LUPOU

Literárny časopis detí
galantského okresu

číslo: 2/2011

Ročník: 9

Milí priatelia,

polrok nám opäť ubehol a stretli sme nielen na stránkach tohto časopisu, ale aj osobne krátko pred Vianocami. Dúfame, že účasť v našom časopise považujete za čosi sviatočné.

Tak ako v každom čísle, dávame do pozornosti, že sa nemusíte obmedzovať témami školských prác, píšte hlavne pre radosť z tvorenia alebo potreby vyjadriť veci nahlas.

Zaujíma nás Vaša fantázia a zároveň Vám chceme dať priestor na prezentáciu; preto nás poteší, keď budete zasielať svoje príspevky kedykoľvek počas roka. Tvorba kohokoľvek z Vás by sa raz mohla ocitnúť na policiach našich regálov, a nielen tam. Ako zaujímavosť spomenieme, že výtlačky tohto časopisu putujú aj do archívu a ďalších knižníc, ktoré natrvalo uchovávajú všetky noviny a časopisy vychádzajúce na Slovensku.

Pokiaľ ide o tvorbu, oceňujeme zmysel pre humor, ktorý sa objavuje najmä v básnach, fantáziu v rozprávkach, aj vážny tón v niektorých príspevkoch. Všimli sme si, že večnou inšpiráciou Vašich výtvorov je príroda, sviatky, história aj súčasné problémy. Cieľom nášho časopisu je podporovať literárnu tvorivosť žiakov, preto dúfame, že podnieti k tvorbe tých, čo sa ešte nezapojili a zároveň viac povzbudí tých, ktorí už mali možnosť ocitnúť sa v časopise Pod lupou.

redakčná rada

Santove pokazené sane

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolami bol Severný pól. Tam žil Santa Claus. Mal tam aj svoju dielňu, kde usilovne pracovali elfovia. Hračky pre deti sa vyrábali a balili v plnom prúde. Veď bol už pravý čas, bol iba deň pred Vianocami. Našťastie tento rok všetko stíhali.

Na Štedrý deň Santa Claus vytiahol svoje veľké sane z garáže. Neboli najnovšie, mali už predsa vyše stopäťdesiat rokov, ale stále fungovali.

Elfovia vyložili na sane veľké červené vrece plné darčekov pre deti. Zapriahli soby a dali im ešte najesť a piť, aby sa pred cestou posilnili, čakala ich predsa dlhá noc. Pomaly nastal čas odchodu a všetko bolo pripravené, Santa nasadol na sane. No keď mali vzlietnuť, zrazu niečo puklo. Nikto, ani Santa tomu nevenoval pozornosť a dal povel sobom, aby vzlietli. No v tom sa to stalo! Sane sa pokazili. Zlomili sa. Všetci dostali strach, čo budú robiť a ako teraz doručia deťom darčeky. No najmúdrejší sob Rudolf dostal nápad:

„Zavolám zvieratká z lesa, tie nám určite budú vedieť pomôcť!“ Santa prikývol, nápad sa mu pozdával.

Rudolf pribehol k lesu a začal kričať: „Zajo, veverička, zvieratká, potrebujem vašu pomoc!“

Zvieratká dobehli a začali sa zvedavo vypytovať:

„Ako ti môžeme pomôcť, čo sa stalo?“

„Santovi sa pokazili sane, musíme ich rýchlo opraviť, aby sme deťom včas rozdali darčeky!“ povedal sob Rudolf.

Zvieratká sa rýchlo rozbehli, pomohli Santovi, ktorý sa so sobmi vydal na cestu. Vďaka nim aj tento rok deti na Vianoce dostali darčeky a všetci boli šťastní a spokojní.

Erika Blahutová, 8. ročník - 1.š s MŠ Zemianske Sady

Vianočný čas

Padá snežik bielučký,
padá, padá na zem,
na polia aj na lúčky.

Deti kričia, tešia sa,
na vianočné chvíle chystajú sa.
Ved' aké by to boli Vianoce
bez detskej radosti?
Boli by iba o zlosti.

Vianoce už prišli k nám,
určite aj k vám.

Tak sadajme všetci za stoly,
ved' prišiel čas vianočný.

Pod stromčekom darčekov veľa,
deti k nemu bežia ako strela.

Detský smiech je počuť všade,
ved' presne o tom to je.

Tak zahodme všetky starosti
a tešme sa s nimi,
ved' prišiel čas vianočný.

Viktória Škodová,
8. ročník - ZŠ s MŠ Zemianske Sady

Čas Vianoc

Ked' Vianoce prichádzajú,
starosti nám pribúdajú.
V obchode je veľa ľudí,
z toho ma aj srdce bolí.

Čo mám deťom pod stromček dat',
ked' musím v rade stáť.
Ked' budem k večeri kapra mat',
musím si naň pozor dat'.

Pod stromček sa darčeky nesú,
z toho sa mi rúčky trasú.
Aby som darček nepustila,
z toho by som smutná bola.
A tak prajem všetkým krásny
vianočný deň.

Aneta Kuzmová,
6. ročník - ZŠ s MŠ Zemianske Sady

Zlatá ovečka

V jednej dedinke žil lakomý boháč. Ľudia i sám kráľ mu závideli. Vedľa toľko toho mal! Dokonca si i služobníctvo a pastierov si zaobstaral. Jedného dňa poslal mladého pastiera Lubka ovce pásť. Tak si Lubko ovce zahnal a hybaj na pasienky. Na zelenej lúke si sadol a psíka Jurka popohnal, aby mu ovce strážil. Potom začal rátať ovečky.

„Počkať, počkať! Némal som ja náhodou sto oviec? Vedľa som narátal len deväťdesiatdeväť!“ povedal zmätene.

Potom začal vykrikovať meno stratenej ovečky: „Elda, kde si?“ Takto ju hľadal, až kým slnko nezačalo zapadať. Večer, keď ho všetky sily opúšťali, začul bečanie. Otočil sa a uvidel ovečku Eldu. Šťastný sa k nej rozbehol a objal ju.

Prešli štyri mesiace odvtedy, čo sa Elda stratila. Aj dnes mal Lubko službu. Tak sa ráno vybral do maštale a čo nevidel!

Pri Elde ležalo malé jahniatko celé pokryté zlatom. Lubkovi sa nechcelo veriť. Rýchlo sa rozbehol k domu, kde býval boháč. Všetko mu vyrozprával, aj to, že jahniatku dal meno Zlatka. Boháč dostal ľstivý nápad. Jahniatku ostrihá zlatú vlnu a pôjde ju predať na trh, aby zbohatol ešte viac. Keď Lubko odšiel, boháč sa prikradol k jahniatku do maštale. Spoza chrbta vybral strihač a jahniatko sa snažil chytiť. Hned ako sa však strihačom dotkol jahniatka, celý sa premenil na veľký kus skaly.

Keď sa Lubko vrátil večer do maštale a uvidel skalu, nešlo mu do hlavy, kde sa tam vzala. Poslal po silných chlapov, aby tú skalu odpratali a hodili do rieky. Na druhý deň sa Lubko dozvedel, že boháč sa stratil. Hľadali ho široko ďaleko, no nebolo po ňom ani chýru ani slychu. To, kam sa podel, ostalo tajomstvom...

**Henrieta Lenčéšová,
5. trieda - Cirkevná 1. š. sv. Cyrila a Metoda v Šereďi**

Tanečníčka Anna

Anna v horúčke tancovala
hlava ju bolela.
V záhrade sa vrtí,
svet okolo nej sa krúti.

Obchádzajú ju mdloby,
nie je dieťaťom tejto doby.
Anička nohami prepletá
od bolesti stená.

Padla na zem, vraví:
„Tancovať chcem.“
Zapláť za to veľkú daň,
nebol to však jej plán.

Vidí okolo seba čierne soby
bolest' jej radosť robí.
Predsa je dievčaťom dnešnej doby,
ľudia si obliekajú čierne róby.

Ludia na ňu smutne pozerajú.
Slzy jej z očí tečú.
Anička tancovať neprestáva,
svoju dušu zanecháva.

Padá, padá do temnoty,
prechádza virtuálne zákruty.
Stráca pevnú zem pod nohami,
lieta tam niekde nad oblakmi.

Život sa z nej vytráca
jej telo sa stráca.
Tažko padá na zem.
Nekričí.

Hláska už nikdy nevydá,
svoj talent za smrť predá.
Nevedela, čo spravila.
Sebe smrteľne uškodila.

Dievča dnešnej doby to bolo.
Odišlo veľmi skoro.

Kristína Horváthová, 9. C - ZŠ SNP Galanta

Babičkina rozprávka

Bude divné, keď napíšem, že ako malá som nevedela poskladať rozprávku mojej milovanej babinky? Je to však tak. Mnohokrát som ju počula, a predsa som ju nepochopila.

Moja prastará mama sa narodila pri Galante, v obci, ktorá je kúsoček po ceste, hned dolu mostom. Akoby kameňom doholil. Príbeh často opakovala, lebo sa jej veľmi dotkol a zanechal stopy na celý život.

Bola vtedy štrnásťročným dievčaťom a s celou rodinou musela opustiť svoj domov. Vraj boli násilne vystahovaní do Čiech.

V jeden deň si museli jednoducho zbaliť najnutnejšie veci a odísť do neznáma. Bolo veľa plácu, bolesti a pocitov krivdy.

Babička však pociťovala najväčšiu bolest zo straty svojho najlepšieho kamaráta, ochrancu, ktorý jej poskytoval lásku a teplo. Ņufáčika, psíka čierneho ako komínárik, musela nechať na dvorečku a rýchlo sa s ním rozlúčiť.

Aj po tolkých rokoch ho spomína a rozprávala nám, ako ostal zatvorený za vrátkami a strašne smutnými očkami za ňou hľadel. A kňučal. A plakal. Nikdy nezabudla na boľavý psí pohľad, ktorým sa s nimi lúčil. Nik z rodiny sa nikdy nedozvedel, čo sa s ním stalo. Po rokoch som pochopila, že to nebola len smutná rozprávka o Ņufáčikovi. Je to príbeh, ktorý počas vojny prezili mnohé rodiny. Museli sa rozdeliť na dlhý čas. Niektorí sa po dlhých rokoch vrátili, iní nie, alebo stretli sa na iných miestach. Mnohí sa už nikdy ani nevrátili.

Na Ņufáčka sa spomína v našej rodine často a jeho príbeh sa traduje z generácie na generáciu, aby sme pochopili, aká je vojna zlá a aké sú rodina a priateľstvo dôležité. Príbeh o psíkovi budem aj ja rozprávať svojim deťom, vnúčatám, pravnúčatám. Aby nezabudli, ako majú žiť. Aby vedeli, čo je v živote dôležité.

Jessica Telekešová, 1. A - 1. Š G. Dusíka Galanta

Dievčatko Klára

Bolo jedno dievča Klára,
ktorá oči otvárala.

Mala svoju rodinu,
ktorí jedli v určitú hodinu,

Jej matka je Katka,
ostrihaná je skrátka.

Jej otec je borec,
zdolal aj strmý kopec.

Má aj brata Jana,
čo spáva až do rána.

U nich doma nechcete byť,
majú porozhadzovaný celý byt.

Pavučinu majú v každom rohu,
z bytu nevystrčia ani nohu.

Vy ste ale rodina,
k vám by mal dôjst superhrdina.

**Lenka Švihoríková,
5. ročník - 1.š s MŠ Zemianske Sady**

Sen

Ked' večer zaspávam,
vkráda sa do mojej myслe.

Ked' oči zatváram,
niečo mi v tej hlave blysne.

Ani neviem ako,
no ocitnem sa v praveku.
Asi mi bude nanič,
zobrať si varechu.

Okolo mňa začnú
beháť mamuty.
A ja nemám o ničom
najmenšej potuchy.

A zrazu sa ocitnem
v strede dákej arény.
Hned nato však zozeleniem,
vedť to sú Atény!

Netrvá to dlho,
zapískajú na štart
a ja hľadám márne,
tlačítko rešta.

**Eliška Bičanová,
8.A - 1.š Gejzu Dusíka Galanta**

O troch Gáňskych klasoch

Som Gáňan a do obce Gáň som sa zamiloval odo dňa, keď sme sa sem prestáhovali z mesta. Každé meno má svoj pôvod a pre niečo vzniklo. Aj názov mojej dedinky. Mohlo to byť takto, ale aj nejako inak.

Jedného dňa roľník menom Gán zašiel na pole zasiať pšenicu. Sial tri dni a tri noci. Nakoniec prišiel celý unavený domov k svojej žene Anne, ktorá šťastná bežala k svojmu mužičkovi, a hned mu chystala jedlo, objímalu ho a zvestovala mu radostnú udalosť. Pod srdcom nosí ich potomka.

Gán často chodil na pole, aby skontroloval ako rastie pšenica. Medzičasom sa mu narodil syn menom Juraj, ktorý rástol ako z vody, a ktorý s veľkou obľubou chodil so svojím otcom na pole. A keďže tatko bol aj poľovníkom, Juraj sa rýchlo a rád učil o zveri, ako sa o ňu staráť a správne ju vábiť.

Raz si Gán všimol, že celé pole je krásne vyrastené, až na tri klasy. Mesiac už dvakrát omladol, kým nastal čas žatvy. Hned v prvý deň bežal na pole poobzerať sa, či už môže žať, ale tri klasy boli ešte stále malé ako máčik. Gána to naštvalo a už by ich aj od zlosti vytrhol, ale naštastie s ním bol jeho syn Juraj, ktorý ho rýchlo upokojil.

Na druhý deň išiel zase Gán obhliadnuť svoje pole. Prišiel tam a onedlho započul výstrel. Tak sa aj so svojím synom išiel poobzerať na všetky posedy v okolí. Až na úplne poslednom, čo stál v blízkosti jeho drobučkých kláškov, našiel svojho suseda Karola, ktorý skolil nádherného srnca. Srnec pri páde pokropil jasnou krvou aj Gánove tri klasy. Jurkovi bolo ľuto srnca i klasov, no trochu mäiska sa v chalupe zišlo. Srnca spolu so susedom a tatom zobrať domov a bratsky sa s úlovkom podelili.

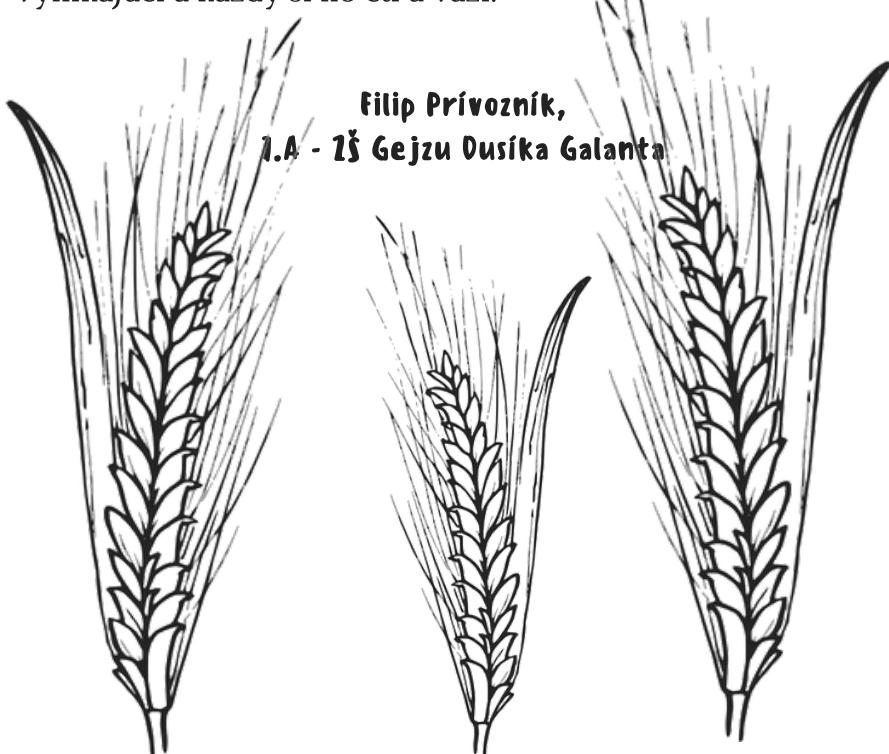
Na ďalší deň sa Gán so synom opäť išli pozrieť na pole. A vtedy prišiel ten okamih... ostali ako nemí. Tri klasy nabrali krásnu zlatú farbu a zdalo sa, že sú stáť stĺpy a siahajú až do nebies.

Celý šťastný bežal domov po svoje voly a voz. Tak Gán ešte v ten deň začal žať. Žal sotva do večera a mal vystarané.

Na druhý deň dal svoju úrodu mlynárovi, múku z nej mlynárovi a múku pekárovi. Ten z nej piekol chlieb až do druhej žatvy. Chutil znamenite. A ešte dlho po Gánovej smrti sa hovorilo, že ten chlieb požehnaný srncovou krvou mal najlepšiu chut' na celom šírom svete.

A tak naša obec Gán zdedila po Gánovi nielen meno, ale aj svoj vlastný erb so srncom. A chlieb sa u nás pečie dodnes vynikajúci a každý si ho ctí a váži.

**Filip Prívozník,
1.A - ZŠ Gejzu Dusíka Galanta**

Dlhý, Široký a Bystrozraký

Pozrite sa na tie čudné zvyky:

Dlhý má rád jablká,
smeje sa, až popuká.

Bystrozraký naňho hľadí,
o chvíľu si kávu presladí.

Široký robí bláznovstvá.

Pozor deti! Sú to iba tajomstvá.

Dlhý nerád buchty.

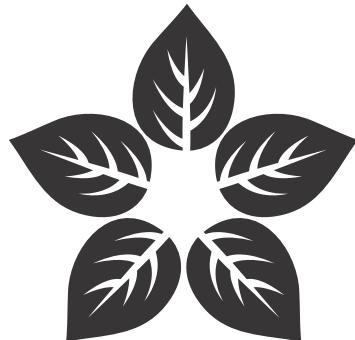
Lepšie vraj chutia plané hrušky.

Bystrozraký nepochopil,
aké to má všetko klady
a rastie ako z vody.

A Široký?

Široký sa veľmi hnevá,
až mu z toho hlava puká.

**Zuzana Melayová,
5. A - ZŠ SNP Galanta**

Príroda

Príroda
pobaví, poteší, pokochá sa
v náručí čistom
príroda.

Jar
farebná, živá
spríjemní, oteplí, nadchne
v kráse nefalšovanej
šťastie v nej nachádzam.

Leto
ružové, žeravé
rozkvitne, zazelení, poštakli
zmrzlinu nám roztopí
letné kvietky.

Jeseň
daždivá, blatová
menej hreje, stromy oholí,
na zimu nás pripraví
babie leto ma vyzdobí
teplé, pečené gaštany.

Zima
biela, prízračná
ochladne, omrazí, poláska
ale srdce oteplí
snehová vločka.

**Tereza Horňáková,
8. B - ZŠ SNP Galanta**

Kováčov syn

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden kováč. Mal manželku a jedného syna.

Jedného dňa na krajinu dopadla temnota, chlad a ešte väčší chlad. Neznáme temné sily sa začali roztahovať po celej krajine. Kráľova myseľ bola zahmelená a krajina drancovaná. Temná sila prišla nakoniec aj do kováčovej dediny. Stalo sa tak v čase, keď kováčov syn už vyrástol a zmocnel. Kováč bol starý a nevládal, no každý deň sa aj tak s vypätím všetkých sín snažil chrániť svoju rodinu pred temnotou. Avšak sily kováčovi nestačili a jedného dňa vysilený zomrel aj so svojou manželkou. Syn zostal sám. Túlal sa sám krajinou zahalenou tieňmi zla.

V jeden deň pri svojich potulkách stretol pútničku, ktorá sa rozhodla opustiť temné kráľovstvo. Kováčov syn netušil, že za zahalenou tvárou sa skrýva temná princezná z kráľovstva, ktoré spôsobilo biedu, tmu a chlad v celej jeho krajine. Putovali spolu a princezná sa do kováča zaľúbila. Netrvalo dlho, láska ju zmenila a z temného kráľovstva sa stala krajina slnka, tepla, radosti a smiechu.

Presne po roku od ich stretnutia vystrojili svadbu a spoločne kraľovali šťastnému kráľovstvu aj s tromi peknými dievčatkami, ktoré sa im narodili.

Sebastián Šlahor, 6. ročník - ZŠ s MŠ Zemianske Sady

štyri ročné obdobia

Stromček už svieti u každého z nás,
vonku je toľko bielych krás,
guľa ma trafilá, spadla som na zem.

Zrazu som sa zobudila v kope lístia,
podo mnou len myši pištia.

Ako sa tak prechádzam,
tak to tu viacej spoznávam,
že je práve jeseň
a ty si práve čítaš túto báseň.

Ked' padajú orechy,
šmýkam sa do bazéna zo strechy.

Už sa kúpem v čistej vode,
škoda, že leto zachvílu odíde.
Prázdniny skončili,
musíme ísť do školy.

Už je tu jar a sa teším,
že už jarné slnko vyjde
a zasa sucho bude,
v lete aj na jeseň
a už by som mala ukončiť
túto báseň.

Lázračné kvety

Ruža
láskavá a nežná
vznáša sa, nehou prekvitá a
žiari

rastie do krásy
Nežná kráska

Fialka
odvážna, jasný kvietok
nevinný
pritúli sa, pobozká, pohladí
milý kvietok
Skromný kvet

Ľalia
belasá, vznešená, skromná
spieva, tancuje a teší sa
cnostná pani v bielom
Nevinný kvet

Nela Chrapeková,
S. ročník - 1. Š s MŠ Zemianske Sady

Tereza Chovancová,
8. A - 1. Š SNP Galanta

A kis nyuszilány csodálatos kalandja Salátaországban

Egy nyuszicsalád elhatározta, hogy kirándulni megy Salátaországba. A kis nyuszilány, aki én volnék, nagyon megörült, mert még soha nem járt ott. Nyuszi apa először nem adta be a derekát. Így az utazással kicsit várni kellett. Hosszas győzködés után apa mégis beleegyezését adta a kiránduláshoz. A piros autónkba becsomagoltunk, és megkezdődött a kalandos utazásunk. Utunk során érdekes tájakat figyelhettünk meg. Lehetőségünk nyílt egymással hosszabban elbeszélgetni. Gyakran megálltunk pihenni. Ilyenkor szóba elegendőtünk más turistákkal is. Utunk a Fényes erdőn keresztül vezetett. Egy pihenő alkalmával összeismerkedtünk Erdei Pocok családdal, akik meghívítak bennünket a közelí Répa-Retek-Mogyoró fogadóba. Mivel nagyon éhesek voltunk, megrendeltük a fogadó répa-retek bőségtálát. Bő egy óra után elköszöntünk új ismerőseinktől, és folytattuk utunkat. Napnyugtakor beértünk Salátaországba. Már csak pár kilométerre volt a szálláshelyünk, a Zöldsaláta-Lak. Mikor odaértünk, a recepciós néni, Zöld Saláta elszállásolt minket a harmadik emeleti szobába. Lerakadtunk és elszenderedtünk. Másnap sétálni mentünk a partra, és ott találkoztam egy tündérrel, aki teljesítette egy kívánságomat. Azt kívántam, hogy gazdagok legyünk. A kívánságom teljesült. Lett egy szébb autónk és egy kacsalábon forgó palotánk. Ha nem hiszed, járj utána.

Metzner Dóra,

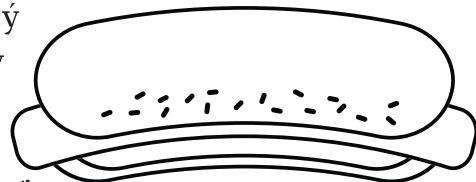
S. A - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Nehaňte hotdog môj!

Nehaňte hotdog môj, že nezdravý je,
že párok zo samošky pravý nie je!
Po hotdogu nie každý pribratý je,
z neho nie každý sa preje.

Nehaňte hotdog môj, že mastný je,
ved' vy sami ho jete!
Ved' hotdog predsa neuškodí vlasti,
ked' Dana poň do bufetu posielate.

Nehaňte hotdog môj či miešaný
alebo čistý, ved' éckové chleby
na toasty beriete!
A ked' začne pôsobiť bolest,
tak nie o hotdogu bude zlá zvest!

Nehaňte hotdog môj, že drahý je,
ved' malý toast sťa mucha až jedno euro stojí!
To vám neprekáža?
To vám neprekáža, ked' drhnete sa s ním?
Nečudujte sa, ked' v ňom dačo zavadí.

Nehaňte hotdog môj, že rožok trúsi sa,
ved' čo má asi robiť, ked' tie nenávistné
pohľady naň hádzete?

**Filip Szabó, Daniel Hatnančík,
9.C - ZŠ SNP Galanta**

A tündér

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy apró falu. Ebben a faluban élt egy tündér. A víz partjánál lakott egy takaros kis házikóban. Ő volt a víz tündére, az volt a feladata, hogy őrizze a víz tisztaságát és az élőlények egészségét. Az emberek közé nem merészkedett, mert haragudott rájuk. Az emberek sem szerettek a háza tájékára menni, mert azt hitték, hogy gonosz és féltek, hogy megátkozza őket. A tündér, hogy a folyót megvédje, minden éjjel csipkés, szúrós bokorral fedte be a környéket, amerre a folyó folyt.

A szomszédban három gyerek lakott. Arról álmodoztak, hogy meglátják a tündért, de a szüleik nem engedték ki őket. Egyszer megszöktek, elindultak a csipkebokor felé. A tündér észrevette őket. Nagyon csodálkozott, mert mindenki félt tőle. De láta, hogy ők bátrak, ezért kinyitotta a csipkekaput. A gyerekek ijedten léptek be, és amikor meglátták a tündért, tátva maradt a szájuk.

A tündér behívta őket, és elmesélte nekik, miért van ez a nagy harag. Az emberek, miközben fát vágtak és vizet hordtak, beszennyezték a vizet és minden tönkre tettek. Ezért elhíresztelte magáról, hogy gonosz, és így megmenekült az erdő. A gyerekek nagyon sajnálták, hogy ilyet tettek a felnőttek. A tündér adott még egy esélyt az embereknek.

A gyerekek megmondták a falu lakónak, hogy többé ne szennyezzék a környezetet. Aznap már fákat kezdtek ültetni, a vizet és a területeket kitakarítani. Azóta az emberek és a tündérek szövetségesek és barátok.

O škole

Škola, to je ťažká veda,
hovorí to celá trieda.
Učíme sa v nej,
až nám bude hej!
V triedach stále nesedíme,
iné miesta pochodíme.
Na ulici a či v lese,
učiteľka sa k nám nesie.
Múdrost vekov odovzdáva nám,
pripomienie lásku starých mám.
Teším sa vždy do školy,
zvlášť, keď nie sú úlohy.

Jakub Gašparík, 5. trieda - Cirkevná ZŠ sv. Cyrila a Metoda v Seredi

Iskola

Megkezdődött az iskola,
Én örömmel járok oda.
Elindult a suli,
Vele együtt a buli.

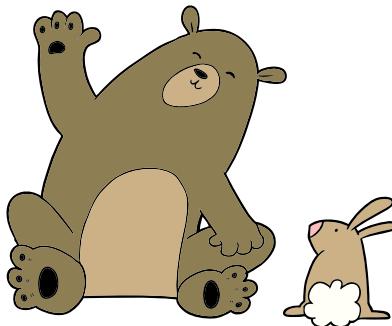
Írni, olvasni, számolni.
Mást se hallok: Tanulni!
De itt van a sok jó barát,
Ezért nekem a suli sem árt.

Horváth Rebeka, 3. A - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

A két jó barát

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mackó, akit Misinek hívtak. Amikor Misi úgy döntött, hogy már nagy, elindult világgá. Ment, mendegélt, éppen esteledett, de Misi okos volt, és gyorsan épített egy házikót. Reggel valaki nagyon erősen kopogott az ajtón. Misi gyorsan ajtót nyitott, egy fehér nyuszi futott be. Azt mondta, hogy egy gonosz farkas kergeti. Misi megengedte neki, hogy nála lakjon. A nyuszi elmondta, hogy Hópihénék hívják. Misi is megmondta a nevét. Később meggreggeliztek. Ebédre sült húst akartak enni, ezért Misi bement a faluba. Hívta Hópihét is, de ő nem akart menni, mert félt, hogy elkapja a farkas. Amíg vásárolt, a farkas nem adta fel a keresést. Végül rábukkant Misi házikójára, benézett az ablakon, és meglátta Hópihét. Elkezdte erősen verni az ajtót. Hópihe kinézett az ablakon és nagyon megijedt a farkas láttán. Szerencsére éppen jött Misi, és jó erősen megdobálta a farkast kövekkel. Misi és Hópihe nagyon nevettek rajta. A farkas elfutott, de megfogadta, hogy még visszajön, és majd ő fog nevetni. A két jó barát megsütötte a húst és megebédelt. Ebéd után úgy döntöttek, hogy rendet rakknak az egész házban. Az emeleten kezdték, mindenki a saját szobájában. Port töröltek, felmostak, porszívóztak.

Így élt a két jó barát egy mező közepén egy kis házikóban. Itt a vége, fuss el véle.

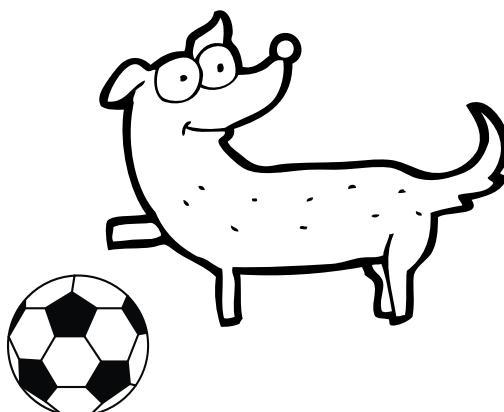
Bartusek Viktória, S. A - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Ősz

Elszálltak már a gólyák is délre,
A fecskék sem maradtak itt télen.
Már a reggelek is hűvösebbek lettek,
A falevelek is szanaszét hevernek.
Az esőkabátot is többször veszem elő,
Mert egyre gyakrabban esik az eső.

Faragó Júlia, 3. A - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Malý psík

Bol raz jeden malý psík,
volal sa Hopsík.
Rád si v tráve hopsal,
za loptičkou skákal.
Rád do lopty kopal,
do bránky ju poslal.
Stal sa z neho futbalista,
štvrnochý slovanista.
Ale hrať ho neuvidíte,
kopačky mu nenasadíte!
Najradšej má deti,
behá s nimi opreteky.

Barbora Kopálová,
V. trieda - Cirkevná ZŠ sv. Cyrila a Metoda v Seredi

Záhadná prechádzka

Je krásne slnečné popoludnie a ja som sa vybrala na prechádzku do parku. Pozorovala som jasné nebo a v zamyslení som zašla až za mesto. Zrazu ma z myšlienok vytrhne krik a erdžanie koní. Podídem bližšie, rozhrniem konáre, ktoré mi clonia výhľad a vidím, ako z ohniska pred drevenicou stúpa dym. Všade pobehujú malé deti a tie väčšie pomáhajú pri práci. Zastavím deti, ktoré pobiehajú po ceste a spýtam sa:

„Ahoj. Čo sa to tu deje? Natáča sa nejaký film?“

Deti na mňa pozerajú veľkými nechápavými očami. Pravdepodobne ani nevedia, čo sa pytám.

Ale jeden chlapček odpovie: „Aký film? Čo je to film? Odkiaľ si prišla? A čo to máš za čudné oblečenie?“

Chlapček sa stále na niečo vypytuje a nakoniec ma pozve k sebe domov. Na dvore okolo ohniska sedia samí muži a niečo opekajú nad ohňom. Keď vojdem dnu, za krosnami sedia ženy a tkajú plátno. Na stole už čakajú drevené taniere a chlapček ma pozýva k stolu. Keď dojem, podakujem za jedlo a vydám sa ďalej svojou cestou. Po čase sa prašná cesta začne meniť na kamennú a ja sa ocitnem v strede mesta. Koná sa tu veľká slávnosť a ja zistujem, že kráľovská výsadná listina práve povýšila Galantu z dediny na privilegované mestečko. V diaľke vidím, že sa koná jarmok, ale zrak mi hned padne na hŕbu červených jabĺčok poukladaných na pulte. Zaškvŕka mi v bruchu. Ani som si neuvedomila, ako som cestou vyhľadla. Rozbehnem sa dopredu a zastavím až pri stánku s jablkami.

Spýtam sa: „Koľko stoja tie jablká?“

Pani za pultom odpovie: „Za toliar ti dám plný košík.“

Siahnem do vrecka a položím na pult 1 €. Žena sa zasmeje: „Dievča zlaté, čo to máš za peniaze?“ a mincu odmietne. Uvedomím si, že ani ostatní neplatia eurami.

Smutná sa vyberiem ďalej, keď zrazu na zemi zbadám niečo lesklé. Pozriem sa bližšie a vidím, že je to nejaká minca. A zrazu pochopím. To je predsa toliar! Rozbehnem sa späť k stánku a kúpim si košík jabĺk.

Pokračujem ďalej a zablúdim až ku kaštieľu. Po dvore pobehuje služobníctvo. Zrazu počujem dupot koní. Obzriem sa a na koni vidím grófa Esterházyho. Blíži sa k svojmu kaštieľu. Ale všetko za ním mizne! Z kamennej cesty sa stáva asfaltová a kone nahradzajú autá. Keď sa všetko stratí, uvedomím si, že stojím pred kaštieľom. V ruke zvieram košík s jablkami a márne sa obzerám a hľadám cestu nazad do dávneho šlachtického mesta.

Tamara Tóthová, 9.B - 2.Š SNP Galanta

Galánta felszabadításának 70. emlékévére - Pri príležitosti 70. výročia oslobodenia Galanty

Felszabadítottak

Mindenki lélegzet- visszafojtva várt,
Várta, hogy történjen valami.
Reménykedett, hogy rémálmai
nem mondanak igazat.

De bekövetkezett,
amitől mindenki tartott.
A pusztítás ideje,
bekövetkezett a sírás ideje.

Sírtak, szorongtak, bánatba hullva
Imádkoztak, könyörögtek.
A férjek, testvérek, apák
Elindultak, semmit se sejtve.

Elkezdték kiirtani az embereket,
Az ártatlan embereket.
Mondjátok, hogy tehettétek ezt?
Azzal a sok emberi éettel!

Harcolt a nép, rettegett,
S minden nap kenyeret
Nem talált.
Már honnan talált volna?

A fa levele lepotyogott,
Majd újra virágzott.
Az elment,
Ó visszajött.

A sok reménykedés, imádság,
Szorongás, sírás, harcolás
Megérte-e az árat?
Talán igen.

1945. március 31.
A csoda napja-e?
A második világháborúban
Bánatban, s búban

Egyszer csak felcsillan
A remény csillaga?
A jó megkapja jutalmát,
A rossz pedig a büntetését?

Az élet nem mese,
Hanem harc.
Amit a gondokkal, bajokkal
Kell megvívni.

De a jutalom szerencsére jár.
Galántának a felszabadítás.
Mivel 1945. március 31.
a felszabadítás ideje.

Szabadok lettünk,
A sírás eltűnt.
Boldog idő következett,
S teljesült mindenki vágya.

Katona Zsófia, 9. B - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Galánta felszabadításának 70. emlékévére - Pri príležitosti 70. výročia oslobodenia Galanty

A felszabadulás megérkezett

1945 tavaszát írtuk. Már évek óta, amióta apa nincs otthon, hamarabb kelek, hogy elvégezzem a férfimunkát. A reggeli, a háborús időkhöz képest, elfogadható, de apa évek óta tartó hiányát nagyon nehéz megszokni. A tegnapi levele megnyugtatta a családot, hogy édesapám életben van.

A megszokott időben elindultam az iskolába. A cukrászda előtt várta Istvánra, minden egyes reggel, hogy elsétáljunk az iskolába. Miközben várakoztam, éreztem a hideg tavaszi szél süvítését az orcámon. István kis idő múlva megérkezett. Útközben beszélgettünk az előző délután történéseiről.

- Tegnap este kaptunk levelet édesapámtól – elújságoltam a hírt. Azt írta, hogy nagyon hiányzik neki a család, a város, a Kodály által is nagyra becsült galántai dallam. Azt is írta, hogy minden jel arra utal, hogy közeledik a háború vége és nemsokára látjuk egymást.
 - Tegnap anyával hallgattuk a rádiót, és azt mondta, hogy az oroszok Újvár közelében vannak – közölte István. Miközben beszélgettünk, elhaladtunk Salamonék háza mellett.
 - Látod, a Salamont is lassan egy éve hogy elvitték – mondta István szomorúan.
 - A felnőttektől hallottam, hogy a komáromi munkatáborba vitték a zsidó származása miatt.
 - És Ábrahám bácsit is az egész családjával együtt ismeretlen helyre vitték – mondta István.
- Sokáig csöndben sétáltunk a tavaszi napsütésben, mígnem István sírva megszólalt:

- Úgy hiányzik apa! Már régóta nem kaptunk levelet. Félek, hogy valami történt vele!

Megérkeztünk az iskolába, ahol ugyanolyan szomorú hangulat volt, mint az egész városban.

Másnap reggel minden a megszokott kerékvágásban zajlott. De amikor a cukrászdához értünk, megpillantottuk az orosz katonákat, és tudtuk, hogy a felszabadulásunk megérkezett.

Bíró András, 1. B - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Emlékezés

Szomorúan szól templomunk harangja,
Ágyú dörrenéstől hangos Galánta útja.
Árvák sírása, asszonyok könnyei,
Bús szívük fájdalmát csak Szűzanya ismeri.

Kezdetben büszkeség, dicsőség, hűség,
Majd marad a fájdalom s keserűség.
Katona voltam, hősként emlegetett
barátom, társam a csatában elesett.

Véres a múlt s kérdéses a jövő,
Tán segít-e rajtunk az Eljövendő?
Csak bízzunk, higgyünk.
Véget ér majd a szenvédés,
S helyét betölti újra a nevetés.

Marafkó Marcell, 1. A - Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

,Áldott az a bölcső, mely magyarrá ringatott!"

Hogy miért vagyok büszke a magyarságomra? Talán meg sem tudnom fogalmazni, pedig rengeteg dolog van, amiért büszke lehetek...

Mi beszéljük a világ egyik legősibb, legszebb és legkifejezőbb nyelvét.

Másoknak - azoknak, akiknek a magyar nem az anyanyelvük - rengeteg évig tart megtanulni ezt, míg mi ezen a nyelven beszélünk és gondolkodunk.

Anyanyelvünket a legszebbnek tartom. Irodalmunk hihetetlenül gazdag. Büszke vagyok a sok magyar íróra és költőre. Nekik köszönhetjük a szébbnél-szébb verséket, idézetéket, meséket akár, azt a sok-sok költeményt és bölcsességet is. Az iskolában ezt mind megtanulhatjuk az irodalomrákon, ahol kötelezővé is teszik.

Ha a költőkre gondolunk, elég csak néhány név: Petőfi Sándor, Arany János, Ady Endre, Kölcsey Ferenc és márás eszünkbe jut az a sok érzés "fájdalom, bú, gyönyör, szerelem", amiket a versek magukba foglalnak és éreztetik velünk. Büszke vagyok a magyar sportolókra. Ha a focira gondolunk a nép csak azt harsongja: "Puskás Ferenc, a magyar góllövő".

A magyar tudósokat is kímélhetném, akik rengeteg hasznos dolgot találtak fel. pl: a rubikkocka, szódavíz, színes televízió, gyufa, golyóstoll, dinamó, amik a mai életben nélkülözhetetlenek a számunkra.

Ha magyar zenét hallgatok, eggyé tudok válni a zenével, olyan érzésem van, mintha magam írtam volna. Eszembe jut Máté Péter, Demjén Ferenc, Cserháti Zsuzsa, Homonyik Sándor, Zámbó Jimmy, akik a dalaival több ezer ember szemébe csaltak könnyeket.

Örülök, ha magyar meséket is közvetítenek a tv-ben. Jó lenne, ha senki nem felejtené el szüleinek, nagyszülein gyerekkorai meséit, amit az én nagymamám is szívesen mesélt vagy nézett velem esténként. Ilyen volt a Frakk, dr. Bubó, Kérem a következőt, a Vuk és még sorolhatnám.

Fontosnak tartom a magyar ételeink megemlíttését is. Igazán gazdag ízekkel rendelkeznek. Hagyományos ízeink a nagymamám szafatos csibepaprikása, amit nokedlivel szeretek a legjobban. A legismertebb magyar ételek közé tartozik még a pörkölt, gulyás, halászlé, töltött káposzta, paprikás krumpli, disznótoros, bableves és a túrós csusza.

Én befejezésül csak annyit mondanék, hogy őrizzük hát együtt azt, amit kaptunk és védjük, óvjuk meg hazánkat és magyarságunkat.

És ha valaki megkérdei, hát büszkén felelem, hogy magyar vagyok és magyarnak születtem.

Minden nemzet őrizze meg a maga értékeit – ettől válik színessé a világ!

Vianočný čas

Kde bolo, tam bolo, bola jedna rodinka,
do Vianoc chýba asi jedna hodinka.
Vôňa ihličia na stromčeku,
šíri vôňu do celého domčeku.
Na stromčeku sviečka svieti,
láska a šťastie nech k Vám letí.
Nech sa Vám rozžiaria tváre,
Majte so sebou úsmev stále.

Viera Tanková, 8.A - 2.š Gejzu Dusíka Galanta

Prajeme všetkým krásne Vianoce

Trnavský samosprávny kraj

Galantská knižnica

Pod lupou

Literárny časopis detí galantského okresu

Číslo: 2/2017

Ročník: 9

Zodpovedný redaktor: PhDr. Štefan Polák

Redakčná rada:

Lenka Medovčíková, Angelika Biróová, Mgr. Judita Kontárová

Grafická úprava: Lenka Medovčíková

Vydali: Galantská knižnica a Trnavský samosprávny kraj

Náklad: 50 ks

NEPREDAJNÉ